

helt andet Forslag, som i alt Fald paa det privatretlige Omraade neppe vilde medføre indgribende Forandringer i den gjældende Ret.

En Ordning af Ægtefælsretten er en af de største og vanskeligste Opgaver for Lovgivningsmagten, særligt i Danmark, hvor denne Materie baade i Retslivet og i Videnskaben næsten har ligget bras. Saafremt en Reform paa dette Omraade virkelig maatte anses ønskelig, burde den formentlig forberedes ved en dertil nedsat Kommission af Sagkyndige. Det er fremdeles en mislig Sag, at give enkelte spredte Forskrifter, hvis Betydning for det hele Forholds harmoniske Udvikling vanskeligt lader sig overskue. Betingelsen maatte i alt Fald være, at der lod sig paavise alvorlige Ulemper ved den nu gjældende Ordning, men efter Mindretallets Mening gjælder dette ikke med Hensyn til de Forhold, som omhandles i Flertallets Forslag.

Om de enkelte Forskrifter skal Mindretallet tillade sig at bemærke følgende:

I § 1 udtales, at Hustruen under de samme Ueberbetingelser som ugift Kvinde er myndig; hermed maa sammenholdes Reglen i § 4, hvorefter Fællesboet bestyres af Manden alene. Flertallets Begrundelse af Sætningen i § 1 ligger efter Mindretallets Opfattelse af væsentlige Misforstaaelser, idet den foreslaaede Ordning i Principet neppe fjerner sig meget fra den nu gjældende Ret, jfr. H. R. D. 21de Oktober 1887, i Tid. f. 1887 p. 488. Den i § 1 gjorte Henvisning til ugift Kvindes Myndighed vilde iøvrigt give Rum for den Forstaaelse, at en Hustru mellem 16 og 18 Aar skulde være undergivet sædvanligt Børgemaal og en Hustru mellem 18 og 25 Aar være undergivet Kuratel, en Forandring af den nedarbejdede Retstilstand, som i lige Grad vilde stride mod Hustruens Værdighed og Ægtefælskabets Væsen.

I § 4 udtales fremdeles, at hver af Ægtefællerne bestyre sin Særformue. Saafremt Meningen hermed maatte være at stille Hustruen paa lige Fod med Husbonden, vilde Følgen heraf bl. A. blive, at der ikke for

Fremtiden skulde kunne bestilles Hustruen en Tilhynsværge; men Mindretallet maa bestemt fraraade en saadan Ordning, som i det praktiske Liv vilde prisgive unge uerfarne Hustruer og gjøre de af hendes Forældre trufulde Foranstaltninger til hendes Sikkring frugteløse.

Naar det fremdeles i § 1 hedder, at Hustruen — uafhængig af Mandens Ret til Erhverv — har samme Ret til Næringsdrift som ugift Kvinde, maa Mindretallet bestemt fraraade en sliq Regel. Det strider formentlig mod god Ordren i Lovgivningen i en Lov af privatretligt Indhold at indblande Forskrifter henhørende til den offentlige Ret, men hertil kommer, at en saadan Regel paa den betæneligste Maade vilde røkke ved en Række af Næringslovens Grundprinciper.

I §§ 2 og 3 indeholdes nogle almindelige Sætninger om Ægtepagter. Overfor den gjældende administrative Praxis kan det ikke erkjendes, at der er nogen videre Trang til at give sliqe Regler. Mindretallet skal her henvise til sine foranstaaende Bemærkninger om den fattige Udvikling, som denne vanskelige og omfattende Materie hidtil har faaet her i Landet, og det maa anse det for rettest at overlade samme til en rolig og normal Udvikling, som ikke vil udeblive, saafremt Befolkningen i høiere Grad end hidtil maatte finde Anledning til at slaa ind ad denne Vej. Det kunde iøvrigt have stor Betænelighed at tillade fuld Kontraktfrihed paa dette Omraade efter Ægtefælskabets Stiftelse saavel af Hensyn til den i Forholdet svagere Ægtefælle — være sig Husbond eller Hustru — som af Hensyn til Arvinger og Kreditorer.

En Udtalelse om, at Hustruens Raadighed med Hensyn til Husbøvesenet og Børnene kan udvides ved Ægtepagt, har kun liden praktisk Betydning, hvorved ogsaa maa erindres, at Husbonden er Fællesboets Børge og har Forsørgelsespligten overfor Børnene.

Naar der i § 4 fastsættes visse Indskrænkninger i Husbondens Raadighed over Fællesboet, kan Mindretallet ei heller slutte sig hertil. At stille fast Eiendom paa Landet